

Det fremgår af forhandlingerne, at man gennem denne valgmetode har tilsigtet at supplere folketinget med et andet ting, der, skønt udgået af samme vælgerkorps ved samme valghandling, skal have sit særpræg i kraft af den *personlighedstype*, der må antages at komme til at karakterisere rigstinget. Navnlig skulle dette gøre sig gældende gennem landslisterne, ved hvilke der gives mulighed for at opstille mænd og kvinder af fortrinlig indsigt i samfundslivets forskellige områder, men lidet tilbøjelige til at gøre tjeneste i den almindelige politiske agitation.

Det er altså førstekammerets særegne *kvalitative* sammensætning, man har haft for øje, og det må vel også antages, at dette valgsystem — såfremt listerne opstilles i overensstemmelse med deres idé og ikke anvendes til pensionering af afdankede folketingspolitikere eller til belønning for udført partiarbejde — virkelig vil kunne være egnet til at skabe et betydeligt rigsting, der vil kunne hævde en position ved siden af folketinget. Så meget vil denne retning afhænge af den tradition, der får lov at danne sig. Derimod har man på ingen måde søgt at gøre førstekammeret til bærer af en kontinuitet i den politiske udvikling. Rigstinget opstår og forgår i rytme med folketinget. Der findes ingen regler om længere valgperiode, successiv afgang eller uopløselighed. Ud fra de synspunkter, der efter demokratisk ideologi kan anlægges på førstekammerets funktion, og som også hidtil har præget de fleste demokratiske førstekamre, kan dette forhold vurderes som en mangel. Man kunne herefter mene, at der opnås større resultater gennem et førstekammer, der — skønt fuldt demokratisk — svinger i langsommere tempo end folketinget. Dersom man deler dette synspunkt, er der anledning til nærmere at overveje, om det er muligt på en eller anden måde at indpode en vis kontinuitetsvirkning på det foreslåede system, eller om det måske i kontinuitetskravets interesse ville være rigtigst at opgive formlen: eet vælgerkorps, een valghandling.

I første henseende bemærkes, at det væsentligste grundlag for kontinuiteten er reglerne om længere valgperiode forbundet med successiv afgang. Disse regler medfører, at kammeret aldrig er udtryk for et øjebliksbillede af folkets politiske indstilling, men for et tidsbillede opsummeret gennem en årrække. Dette medfører, at de bølgeslag, der kan fremkaldes af situationsbestemte begivenheder, i dette kammer dæmpes ned til dønninger.

Hvad nu igen valgperiodens længde angår, kan vistnok en del anføres til støtte for, at den nuværende 4-årige periode for folketinget er for lang. Den blev indført i 1915, medens perioden tidligere var 3 år. Under vor tids hastige tempo med hurtigt opstående og vekslende problemer vil vistnok en 2-årig periode — som i U.S.A. — være anbefalelsesværdig. De ret hyppige opløsninger indenfor perioden synes at tale herfor. (Der vedlægges en oversigt over rigsdagssamlinger og rigsdagsvalg under grundloven af 1915, se underbilag a.)

Antages en 2-årig periode for folketinget kunne man — ligesom nu og i Sverige — give rigstinget en 8-årig periode med successiv afgang af $\frac{1}{4}$ ved hvert valg. (I Sverige afgår $\frac{1}{8}$ hvert år. Det svenske førstekammer er vistnok det mest kontinuerlige ting i verden). Man måtte da ændre tallene en smule for at få antallet indenfor de to grupper af rigstingsmedlemmer deleligt med 4, f. eks. således: folketingets medlemstal sættes til 144, rigstingets til 72 (+ 1). Der vælges ved hvert valg 153 rigsdagsmænd, der af deres egen midte vælger 9 til rigstinget. Desuden vælges ved listevalg andre 9. Disse 18 udgør den fjerdedel af rigstingets medlemmer (bortset fra Færørepræsentanten), der skal vælges ved hvert valg hvert andet år.

Hertil måtte da knyttes den regel, at opløsning af rigsdagen for rigstingets vedkommende kun medfører afgang af den fjerdedel af medlemmerne, der stod for tur til at afgå ifølge den orden, hvori de er blevet valgt.